

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122343264
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122343264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, ČR, IČO: 04 355 211, zastúpeného Mgr. Zuzanou Bírovou, advokátkou, Americká 2, Bratislava - Nové Mesto, IČO: 30 849 837 proti žalovanej: C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX o zaplatenie 300,00 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 6Csp/127/2022-92 zo dňa 31.01.2023, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konanie nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

- Žalobu zamietla.
- Žalovanej vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 18 bod 2 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 zo dňa 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Brusel I), čl. 1 ods. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1 písm. b), čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), § 1 ods. 2 prvá a druhá veta, ods. 3 písm. l), § 2 písm. c), d), § 11 ods. 3, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 2 písm. a), c), d) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri službách a diaľku, § 54a, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, § 122, § 451, § 457 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

3. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že zmluva medzi stranami sporu bola uzatvorená dňa 18.06.2019, pričom splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na deň 16.07.2019, z čoho potom vyplýva, že jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom podľa ZoSÚ. Úver poskytla žalovanej spoločnosť MINIHOTOVOST, SE, ktorá na území Slovenskej republiky poskytovala úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska, preto bol súd toho názoru, že táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c) ZoSÚ, pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l) ZoSÚ. Podľa § 24 ods. 1 ZoSÚ sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 ZoSÚ, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť Národnou bankou Slovenska, neplatnosťou. Na základe vyššie citovaných ustanovení a následného výkladu potom

súd dospel k záveru, že zmluva o úvere č. 561312 je neplatná podľa § 11 ods. 3 Zákona o SÚ, pretože spoločnosť MINIHOTOVOST, SE poskytovala úvery na území Slovenskej republiky bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska. Skutočnosť, že žalobca poskytoval úvery bez povolenia, bola konštatovaná v rozhodnutiach Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/193/2018 zo dňa 04.09.2020 a tiež sp. zn. 25CoCsp/2/2020 zo dňa 16.12.2020, v ktorom vyjadrenie žalovaného, ktorý poukazoval na skutočnosť, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie České národní banky, považoval z hľadiska uplatneného nároku za bezvýznamné, keďže poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/34/2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/4/2022 a rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoCsp/23/2022.

4. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu súd posúdil úverovú zmluvu ako neplatnú. Uviedol, že zmluvné strany sú povinné vzájomne sa vyporiadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu, napr. plnenie z neplatnej zmluvy, pri ktorej dôvod na plnenie vôbec nevznikol, alebo na základe určitej právnej skutočnosti, napr. bezdôvodné obohatenie získané z nepoctivých zdrojov. Funkciou právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je náprava nespravodlivej majetkovej nerovnováhy vzniknutej z titulu absencie relevantného právneho dôvodu. Ak bolo na základe zrušenej alebo neplatnej zmluvy plnené, každý z účastníkov zrušenej alebo neplatnej zmluvy je povinný vrátiť druhému to, čo podľa nej dostal. V danom prípade nebolo spornou skutočnosťou, že žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 300 eur. V zmysle hore uvedených princípov vyporiadania strán sporu pri bezdôvodnom obohatení by tak žalovaná mala žalobcovi vrátiť sumu 300 eur. Keďže predmetom konania je uplatnenie nároku voči spotrebiteľovi, súd skúmal, či tento nárok nie je premlčaný. Mal za preukázané, že Smlouva o úveru č. XXXXXX bola medzi stranami sporu uzatvorená dňa 18.06.2019 a splatnosť bola dohodnutá na deň 16.07.2019. Dňa 17.07.2019 tak začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňom 17.07.2021. Keďže žaloba bola podaná na Upomínacom súde dňa 08.06.2022, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, došlo k premlčaniu uplatneného nároku. Súd tak žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku, na čo musel prihliadnuť ex offo.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že jej vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t. j. podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nenamieta a súhlasí s tým, že žalovaný má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská. Žalobca nesúhlasí so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Žalobca je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Spoločnosť vykonáva činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky vo forme poskytovaní alebo sprostředkovaní spotrebiteľského úveru. Žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované smernicou, a preto platí tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídliači na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik ani organizačnú zložku. Žalobca ďalej uvádza, že zmluvu o úvere uzavreli v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku nie je a ani nemôže byť pre žalovanú ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právny úpravou poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice. Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. Právna ochrana v každom členskom štáte musí byť rovnaká. Dotýka sa to celého rozsahu

žalovaného nároku, a to vrátane jeho príslušenstva. Na základe uvedeného je teda súd vo veci povinný aplikovať vo veci české právo, ktoré nie je menej výhodné, naviac sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vôbec nevýhodnosťou českého práva týkajúceho sa spotrebiteľských úverov nezaoberal, a teda rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Žalobca namieta, že nie sú splnené podmienky podľa nariadenia Rím I pretože žalobca nevykonáva činnosť v Slovenskej republike, ale v Českej republike. Smerovanie činnosti je komplikovanou otázkou. Samotná internetová stránka ešte neznamená, že podnikateľ smeruje svoju činnosť aj vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú ponúkané služby, ani jazyk stránky. Zo zmluvnej dokumentácie vyplýva, že strany sa dohodli na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. České právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalovanú ochranu, ktoré jej poskytujú ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. Súd prvej inštancie úplne rezignoval na harmonizáciu smernice, dokonca sa úplne vyhol skúmaniu výhodnosti a aplikáciu slovenského právneho poriadku založil na inštitúte verejného práva, kde patrí otázka povolenia poskytovania spotrebiteľských úverov. Súd prvej inštancie ignorujúc ústavný princíp favor contractus konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalobca je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín únie môžu voľne ponúkať služby bez diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. K rozoberanej problematike sa však tiež vyjadroval Súdny dvor Európskej únie a jeho názory smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca poukazuje na rozhodnutia vo veci C-76/90 Manfred Säger, C-384/93 Alpine Investments. Podľa rozhodnutia Cassis de Dijon je uvedené, že domovská krajina vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlennej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu Európskej únie. Žalobca je názoru, že nie je potrebné poskytnutie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska, a stačí povolenie Českej národnej banky. Ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska (§11 ods. 2 zákona o bankách). Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť činnosti žalobcu, no do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalobcu a práve naopak u žalobcu vykonala dohľad Česká národná banka.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolaní žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci je naplnený chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorej dochádza vtedy keď súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo keď zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, k čomu ale v preskúmvanej veci nedošlo.

10. V danom prípade bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa zaoberať otázkou rozhodného práva, pretože v spore je prítomný cudzí prvok, a to žalobca, ktorý je právnickou osobou podnikajúcou na území Českej republiky, kde má aj svoje sídlo, keď na území Slovenskej republiky nemá založenú organizačnú zložku. Súd prvej inštancie si vytvoril správny záver o rozhodnom práve, za ktoré považoval právo Slovenskej republiky. Príslušné ustanovenia nariadenia Rím I, nezakazujú voľbu práva ani v spotrebiteľských sporoch, avšak voľbou práva nemôžu zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Uvedená voľba nenapĺňa znaky voľby práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I, pretože nebola urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy a ani okolnosti prípadu nenasvedčujú, že medzi stranami prišlo k voľbe práva. Dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok. K takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí vyjadril aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 28.07.2016 vo veci C-191/15 Verein für Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl.. Podľa uvedeného rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá, a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia č. 593/2008 má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že voľba českého práva zakotvená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože ide o ustanovenie, ktoré nebolo individuálne dojednané, keďže žalovaná ako spotrebiteľ, nemala možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva.

11. V súlade s vyššie uvedeným záverom Súdneho dvora Európskej únie odvolací súd zastáva názor, že predmetné znenie vo všeobecných podmienkach uvádza žalovanú do omylu, pretože formulácia ustanovenia predmetných zmluvných podmienok je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky, ale nijakým spôsobom žalovanú nepoučili, že ochranu jej poskytnutú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má svoje bydlisko.

12. Voľba práva by bola v danom prípade možná, pretože ani v spotrebiteľských sporoch nie je voľba práva vylúčená, avšak takáto voľba nesmie zbaviť ochrany spotrebiteľa podľa noriem právneho poriadku, ktorý by bol určený podľa článku 6 ods. 1 nariadenia Rím I. V danom prípade je voľba právneho poriadku Českej republiky ale neplatná. Ako bolo uvedené vyššie podľa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie je takéto dojednanie neprijateľnou zmluvnou podmienkou, žalovaná nebola poučená o tom, že jej ochranu poskytne právny poriadok jej obvyklého pobytu. Voľba práva takto ako bola uzavretá sporovými stranami zbavuje žalovanú ako spotrebiteľa ochrany podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že odvolací súd konštatuje, že voľba práva je neplatná, je potrebné určiť rozhodné právo v súlade s ustanovením článku 6 ods. 1 nariadenia Rím I. Vzťah medzi stranami je spotrebiteľský, čo nebolo ani sporné medzi stranami, je nepochybné, že obvyklým pobytom žalovanej ako spotrebiteľa je na území Slovenskej republiky, ide občianku Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky. Zároveň je splnená aj podmienka, že žalobca ako podnikateľ smeruje svoju činnosť na území Slovenskej republiky. Odvolací súd má preto zato, že podľa uvedeného ustanovenia je potrebné určiť ako rozhodné právo, právo Slovenskej republiky.

13. Odvolací súd tiež zastáva názor, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Pretože išlo, o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, nejde teda o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ale ide o úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Hoci nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ide stále o spotrebiteľskú zmluvu. Aj napriek tomu, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale ide o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, je potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. V ustanovení § 24 ods. 2 predmetného zákona je uvedená podmienka, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. V ustanovení § 24b ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenie Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, a zároveň v ustanovení § 11 predmetného zákona takúto zmluvu, ktorá bola uzavretá so subjektom, ktorý poskytoval pôžičky a iné úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska sankcionuje

takúto zmluvu neplatnosťou. Tieto ustanovenia sú takého charakteru, že aj v prípade keby bola voľba práva platná, tak od týchto ustanovení sa nemožno odkloniť, pretože poskytujú ochranu spotrebiteľovi, ktorej ho nemožno zbaviť. Žalobca je zapísaný ako podnikateľský subjekt v príslušnom registri v Českej republike a na území Slovenskej republiky poskytuje žalobca pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska, žalobca nefiguruje v zozname veriteľov. Odvolací súd teda uvádza, že predmetná zmluva je neplatná, pretože bolo uzavretá v rozpore so zákonom. K uvedeným záverom o neplatnosti zmluvy uvedeného typu a aplikácii slovenského práva ako rozhodného práva, už zaujali stanovisko aj súdy v Slovenskej republike, a to napr. v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.09.2022, sp. zn. 41CoCsp/13/2022, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 08.09.2022, sp. zn. 9CoCsp/23/2022.

14. Na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území Slovenskej republiky nestačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenie o udelení povolenia je kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchýliť. Vyžadovanie takého povolenia nie je v rozpore s právom Európskej únie, pretože takéto povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Ak by mal záujem žalobca poskytovať legálnym spôsobom úvery a pôžičky pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky, požiadal by o udelenie povolenia. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie teda správne vyhodnotil, že bez povolenia Národnej banky je zmluva neplatná a takýto záver nie je možné požadovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.

15. Súd prvej inštancie sa následne správne vysporiadal s tým, že prišlo k vzniku bezdôvodného obohatenia u žalovanej, rovnako sa správne zaoberal premlčaním, a to v súlade s ustanovením § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 107 Občianskeho zákonníka a vyhodnotil, že prišlo k premlčaniu práva, ktorá skutočnosť bola dôvodom pre zamietnutie žaloby. Svoje závery v tomto smere súd prvej inštancie aj odôvodnil, keď odvolanie žalobcu ani neobsahuje žiadne dôvody týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenie veci čo sa týka bezdôvodného obohatenia a premlčania žalovaného nároku. Odvolací súd k otázke začatia premlčacej doby dodáva, že v prípade neplatnej zmluvy od počiatku začína plynúť premlčacia lehota už po poskytnutí finančných prostriedkov. Táto skutočnosť však nič nemení na závere súdu prvej inštancie a premlčaní nároku žalobcu.

16. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, preto by jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).